

Arccal a föld felé

2019 október 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem felejthetünk! Nincs bocsánat! - Egy személyes történet...

1956. október 23-a évfordulója elmúlt, s a torokszorító média-m?sorok, köztük például Brusznai Árpád tanár úr mocskos gyilkosairól – bocsánat, a jog nevében 3-2 arányban a halálára szavazó bíróság dokumentumjátékáról szóló rádióm?sor is véget ért. De mi ért véget? Véget ért, hogy minderre már alig kíváncsi bárki is, inkább a meccset, vagy a krimit nézik.

Hát mégse hagyjuk feledni ?ket! Hogy is kezd?dött?

A szegedi egyetemisták 1956. október közepén egy szervezetet hoztak létre saját programmal, felhívást adtak közre, hogy b?vítsék a szervezetet. Országszerte kezdtek diákgy?léseket tartani, a programokban egyre er?teljesebben jelentek meg a politikai követelések. A budapesti m?egyetemisták október 23-ra tüntetést hirdettek, a cél a szolidaritás kifejezése volt a lengyelországi változásokkal kapcsolatban. 23-án a békésen demonstráló diákokhoz több százezren csatlakoztak, el?bb a Bem téren gyülekeztek, a Parlament elé, majd a Rádióhoz vonultak, be akarták olvastatni az általuk megfogalmazott követeléseket. Céljukat nem érték el, viszont a karhatalmisták tüzet nyitottak a tömegre, hogy feloszlassák ?ket.

A demonstrálók azonban fegyvereket szereztek és a rádió épületét megrohamozták. Hajnal felé megjelentek a szovjet tankok, a tüntet?k azonban nem vonultak el, s?t egyre nagyobb tömeg jött össze. Az eredetileg békés tüntetés így felkeléssé, majd szabadságharccá szélesedett, országosan csatlakoztak hozzájuk.

Szeged? A szegedi gondolat? Szeged ma szocialista. Vagy nem? S az MSZP Szegeden Kádár Apró Dögeivel azonosul ma is? Csak pragmatista városvezetés, vagy eszmei azonosulás is köti a mai szegedieket 1956 lever?ihez? Kádár Hruscsovot, a szovjeteket hívta segítségül a forradalom leverésére, Nagy Imrét és társait elfogták. Internáló táborokat állítottak fel. A karhatalom, a pufajkások megfélemlítették a népet, nem volt már er? a szabadságharc folytatásához. Tömegesen menekültek Nyugatra.

Az itthon maradtak sorsa megtorlás lett: börtön, kínzások, internálás, kivégzés. Miközben Kádárék munkás-paraszt hatalomról, a „Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány” megalakításáról beszéltek, alább látható, hogy hány %-ot ítéltek el közülük.

Az elítéltek származás szerinti megoszlása, 1957. jan. 8.: (forrás: IÜ. Min.Kat.F?oszt.)

munkás: 61,97 %

paraszt: 25,35 %

értelmiségi: 5,63 %

egyéb: 7,04 %

A börtönt túlél?k írásai közül egy megrendít? vers részlet. „… Folyosót súroltam, s egy véreb vadul ugatott. Mellette bab, bádog lavórban, maradék, - kutyaeledel. … Csonka tenyerem kanalával faltam a másnapos babot. … és a kutya elhallgatott. Farkas-szeméb?l szelíd fényjel villantott könyörületet. S már megnyugodva tömtem számba ételét. – Nem morgott az eb. – De az ?r durván rámkiáltva öklét sápadt arcomba vágta … – Az ember volt a kegyetlenebb! (Tollas Tibor) Nagy Imre mártír meggyilkolt miniszterelnököt és négy társát 1961-ben titokban, álnéven újra temették. Kátránypapírban, arccal a föld felé fordítva. (forrás: Tarján M. Tamás) Sírhantot, keresztet nem emeltek. 1989 tavaszán tudták csak azonosítani Nagy Imre, Maléter Pál, és három társuk sírját, holttestét. Eljött tehát 1989 és az új nemzedék bátor fellépése Orbán Viktor vezetésével. Hányan mondták akkor, Nagy Imre temetésén elmondott híres beszédére, hogy ez a szakállas fiatalember a t?zzel játszik. Pedig csak kimondta azt, amit mások nem mertek: szabad országot akarunk, idegen katonák nélküli szabad Magyarországot!

Az egypárti diktatúra a végét járta, 1990-ben megsz?nt. Szellemiségük átörökített súlyát azonban mai napig is viseljük. Személyes emlékem 1956-ról: Budapesten, a VI. ker. Ó utcában laktunk, 4 és 1/2 éves voltam. Nagymamámmal a Margit-szigeten jártunk. A hídon átérve oroszokkal találkoztunk „davaj, davaj …” végig ezt hallottuk hazafelé menet. Bementünk a lakásba, izgatott beszélgetés, ágyamba küldtek. Hajnal felé felkeltettek, elvették a leped?met, lehúzták az ágynem?kr?l a huzatokat, a szekrényeket kiürítették. Sebesülteket kötöztek a konyhában, el?szobában – a földön is feküdtek. Aztán pince – hetekig, le- föl. Épp fent voltunk, amikor egy alkalommal lövedék csapódott az el?szobába, a szekrény mögé bújtunk.

Állandó étel a grízes tészta. Kenyérért mentünk a közeli boltba, azért vittek, mert els?sorban a gyerekeseknek adtak. Lövések, kapualjak. Szaladó, kiabáló emberek, mi is futunk. Fekv? emberek. Csend. Hazaértünk, fel a II. emeletre a lakásba. Itt is csend. A 17 éves fiú meghalt (életkorát kés?bbi beszélgetés során tudtam meg anyutól). A konyhában. A dunyhán, a kövön feküdt. A szeme nyitva volt – láttam. Levittek a pincébe, a szomszédokra bíztak.

A család visszament a lakásba, a sebesülteknek segíteni – de a halott 17 éves gyereknek életet adni nem tudtak ... Kötelességünk utódainknak az igazságot elmondani, leírni! Hogy nyoma legyen, megmaradjon az utókornak!

A mi nemzedékünkt?l a jöv? nemzedékének! Hogy ne hazudhassák el, ne hamisíthassák meg soha többet! Nem felejthetünk! Nincs bocsánat! Néhány gyilkos, hóhér azonban máig köztünk él - még mindig él. Pedig nekik kellene már a mélyben lenni – ARCCAL A FÖLD FELÉ!

Patakfalvy Katalin

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló